

Kurban ve Çocuk Araştırması 2007

DENEYİM 1

Size Ünye'den yazıyorum, şu an 29 yaşındayım ve hiçbir canlının acı çekmesine dayanamıyorum ve ben de insanlara karşın, insandan çok zülm gören savunmasız hayvanlara gönlünü vermiş bir bayanım.

Ben de yıllar önce kurban bayramlarının o sıcak günlere denk geldiği günlerde şahit oldum, o bir kaç gün de olsa beslediğimiz üzüm gözlü canların kesildiğine...

Adanalıyım ve o zamanlar bizim yayla mevsimine denk gelirdi kurban bayramı. Zavallı kurban alınır ve ağaca bağlanırdı, biz onu günlerce beslerdik. 7-8 yaşlarında çocuklar pek acı bilmez, ve kan akıtılacağı o anlam veremediğim an geldiğinde üzülen koyunumuza veda ederdik, acı çeker miydi, çırpındığını görürdüm, işlem boyunca bazı yerlerinde damarının attığını görür ve "acaba hala yaşıyor mu?" diye anlam veremez içten içe üzülür sonra da unutturdum... Belki bilinç altıma o kadar işlemiş ki, koyunları her gördüğümde yüreğim çarpar, kurban bayramlarını hiç sevmem ve Allah'ın tüm yarattığı canların canlarının kıymetini bilirim.

Şu an anneme babama kızıyorum; aslında okumuş insanlar ama o an nasıl oluyorsa biz başında olmamız kesilme anında. Bilemiyorum neden engel olmazlardı. Bu aklımdaki izler, bana canın kıymetini daha çok gösterdi. Şu anki yaşımda veya daha önce hep üzüldüm acı çeken hayvanlar ve insanlar için. Bana derin acılar katsa da o zamanki çocuk aklıma, bana iyi ders oldu. Çünkü şu an zayıfın yanındayım hep. Bence çocuklara izletilmemeli böyle durumlar.

DENEYİM 2

Bir kurban bayramında yazlıktaydım ve bahçede bir arkadaşımın babası kurban kesiyordu, arkadaşlarım başına toplanmıştı. Ben de izledim, sanırım 7-8 yaşlarındaydım. Tüm ayrıntılarına bakabildiğimi zannetmiyorum, ama o bıçağı boynuna götürme anı, hayvancağızın kaçmak istemesi, daha sonra çıkarılmış iç organları hala gözümün önünde.

Ne yiyip ne yemeyeceğime kendim karar verebildiğim ergenlik başından itibaren, sanırım en az on yıl, et yemedim. Protein eksikliğinden bünyem çok zayıf düştüğünden yoğun baskılar sonucu zorla yavaş yavaş köfte vs. yiyebilmeye başladım. Ancak pirzola vs. gibi saf et yemeye kalksam hala midem bulanır ve yiyemem. Kurban etini asla ve asla yemeyeceğimi ve yemediğimi söylemeye ve asla kurban kesmeyeceğimi söylemeye gerek yok herhalde.

DENEYİM 3

İlk kurban kesimi deneyimimi epey küçük yaşlarda bir aile büyüğümüz bahçede kurbanı kendi kesmekte ısrar ettiği zaman yaşadım. Kendisinin kasaplık deneyimi yoktu ama kendi kurbanını kendi keserse daha fazla sevaba gireceğini inanıyordu. Sonuçta bizim gözümüz önünde kendi kesmeye kalktı ve acemiliği sonucu zavallı hayvana korkunç ıstıraplar çektirdi. Hayvan uzun süre ölmedi, çırpındı ve bu olay senelerce rüyalarıma girdi. Günümüzde asla kurban kesmem, kurban eti yemem ve kurbanlık [olmay] bekleyen hayvanlara bakmam.

DENEYİM 4

1986 Burdur doğumluyum. Eskiden kurbanlar sokak ortasında, yol kenarında alenen kesilirdi, şahit olmuştunuzdur. Benim çocukluğum sırasında da bu böyleydi ve özellikle küçük bir şehir için kurban günlerinde yankılanan hayvan çığlıkları, etrafta bir hayvanın etrafında grup halinde çalışan kişiler, sokaklarda ellerinde açıkta parça parça et taşıyanlar, kesilen alanlarda atıklar ve kan deryaları, apartman içinde bile yerlerde damla damla kan izleri, havada bütün gün boğucu bir koku klasikler arasındaydı.

Ben şu anda vejeteryanım. Yaklaşık 3 yıldır hiç et yemiyorum, öncesinde de ailemle yaşarken mecbur kaldığım durumlarda, çok nadir ve zoraki yiyordum. Ben buna başlarda net bir sebep bulamaz ve milat koyamazken, gerçeği daha sonraları ailemden öğrenmişim. Hatırlayamayacak kadar küçük olmamama rağmen anlatıldığında bile çağrışım yapmayan bir olay varmış, ki muhtemelen bilinç altımda geri ötelemişim. Sebep bir kurbanda tam kesilişini görmemiş. Olay sanıyorum 8-9 yaşlarımdayken olmuş. O sıralardan bu yana durum yukarıda anlattığım gibi.

DENEYİM 5

Bizim çocukluğumuz şimdiki çocukların ki kadar steril olmadığı için kurban kesimi de hepimizin hayatında yer alıyor diye düşünüyorum. Benim anım 8-9 yaşında iken İstanbul'da yaşanan Kurban Bayramı'na ilişkin, bayramdan bir kaç gün önce halamlara gitmiştik ve hemen hemen bütün ailenin kurbanları halamların arka bahçesinde besleniyordu yani 5-6 tane koç vardı. Bayram'da kesileceklerini bilmemize rağmen bir sorumluluk olarak beslenmeleri bana ve yakın yaşlarda olduğumuz kuzenlerime bırakıldığı için günlerce hayvanları sevip besledik. Bayram sabahı uyandığında sonuncu koçun kesilme anına denk gelmişim ve her ne kadar bir çocuğun kesilmesinin önlenmesi için koçun kesildiği öyküsünü bilsem de çok üzülmüştüm.

İlerleyen yıllarda ne kadar et yiyor olsam da, hiçbir Kurban Bayramı'nda gerçek Bayram coşkusunu yaşamadım.

DENEYİM 6

Çok kısa bir şekilde yıllarca et yiyemememin nedenini yazacağım.

Kaç yaşında olduğumu hatırlayamıyorum, ama ilkokul çağlarındaydım. Bir kurban bayramında, aile büyüklerinin, kurban kesilirken tüm aile orada olmalı herkes görmeli eleştirileri ile zorla kurban kesim alanına indirilmiştik. Kurban kesilirken gözlerimi kapatıp bakmamak kolay olmuştu.

Ama bu halim dedem tarafından fark edilmiş olacak ki, kurban edilen hayvanın derisi yüzülürken şişiriyorlardı ve bu sırada kurban edilmiş koyunun bacağını tutma görevi bana verildi. Çok kötü ve acımasız bir deneyimdi. Yıllar sonra psikolog olup bu travmayı kendi üzerimde çalışana kadar et yiyemedim. Ancak son yıllarda rahat bir şekilde et yiyebilmeye başladım. Sanırım etten almam gereken besinlerin eksikliği yüzünden bu yaşta bu kadar unutkanım 😊